

Številka: 018-096/2023-7

Datum: 7. 9. 2023

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 in spremembe; v nadaljevanju: ZPVPJN), v senatu Andraža Žvana kot predsednika senata, ter Aleksandra Petrovčiča in Sama Červeka, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Gradnja prenosnega plinovoda M6 na odseku od KP Ajdovščina do MRP Sežana*«, na podlagi zahtevkov za revizijo, ki sta ju vložila vlagatelja IMP, d.d., družba za svetovanje, projektiranje, inženiring in gradnjo, Dunajska cesta 7, Ljubljana, ki ga zastopa Odvetniška družba Godec Černeka Nemeč, o.p. d.o.o., Železna cesta 14, Ljubljana (v nadaljevanju: prvi vlagatelj) in Garnol d.o.o., Laze 18 a, Kranj, ki ga zastopa odvetnik mag. Franci Kodela, Na Trati 11, Ljubljana - Šentvid (v nadaljevanju: drugi vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Plinovodi, Družba za upravljanje s prenosnim sistemom, d.o.o., Cesta Ljubljanske brigade 11b, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), 7. 9. 2023

odločila:

1. Obravnavanje zahtevkov za revizijo prvega in drugega vlagatelja se združi v en revizijski postopek.
2. Zahtevkoma za revizijo prvega in drugega vlagatelja se ugodi in se razveljavi naročnikova odločitev, da se ne prizna sposobnosti prvemu vlagatelju ter drugemu vlagatelju, ki je oddal prijavo s tremi gospodarskimi subjekti - V3 d.o.o., Ljubljana-Črnuče, S.A.L.P. S.p.A, Bagnaria Arsa, Italija in T-2 d.o.o., Ljubljana, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o priznanju sposobnosti P/JN/01/2023/PD-SI*« z dne 6. 7. 2023.
3. Naročnik je dolžan prvemu vlagatelju povrniti stroške pravnega varstva v višini 7.661,20 EUR v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila, pod izvršbo. Višja stroškovna zahteva prvega vlagatelja se zavrne.
4. Naročnik je dolžan drugemu vlagatelju povrniti stroške pravnega varstva v višini 7.588,00 EUR v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila, pod izvršbo. Višja stroškovna zahteva drugega vlagatelja se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik je obvestilo o javnem naročilu v postopku oddaje javnega naročila »*Gradnja prenosnega plinovoda M6 na odseku od KP Ajdovščina do MRP Sežana*« objavil 17. 2. 2023 na portalu javnih naročil, pod št. objave JN000873/2023, in v Dodatku k Uradnemu listu Evropske unije, pod št.

objave 2023/S 036-107356. 11. 7. 2023 je naročnik na portalu javnih naročil objavil dokument »Odločitev o priznanju sposobnosti P/JN/01/2023/PD-SI« z dne 6. 7. 2023, s katero je vse tri sodelujoče prijavitelje obvestil, da jim sposobnosti ni priznal.

Iz obrazložitve navedene odločitve je razvidno, da vlagateljema sposobnost ni bila priznana, ker nista predložila ustreznega certifikata (WPQR) v skladu s standardom SIST-EN ISO 15614-1, in sicer prvi vlagatelj za varilni postopek 141 (TIG), drugi vlagatelj pa za varilni postopek 111 (ROV). Kot je navedel naročnik, iz predloženih certifikatov (WPQR) prvega vlagatelja za varilni postopek 141 (TIG) ni razvidno, da pokrivajo debeline večje od 10 mm ob upoštevanju zahteve predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem vsaj 100°C. Iz predloženih certifikatov (WPQR) drugega vlagatelja za varilni postopek 111 (ROV) pa ni razvidno, da vključuje tudi zahtevo po efuzijskem žarjenju zvarnega mesta pri vsaj 250°C.

Zoper navedeno odločitev je prvi vlagatelj 19. 7. 2023 pravočasno vložil zahtevek za revizijo, s katerim predlaga, naj se izpodbijana odločitev razveljavi v vseh delih, ki se nanašajo nanj, zahteva pa tudi povrnitev stroškov pravnega varstva. Prvi vlagatelj citira naročnikove zahteve iz podtočke 4 točke 4.5 razpisne dokumentacije, v delu, ki se nanašajo na varilni postopek 141 (TIG) in navaja, da je prijavo oddal z dvema podizvajalcema (IMP gradnje d.o.o., Ljubljana in OT Industries-KVV Zrt). Zatrjuje, da je za oba podizvajalca predložil zahtevane certifikate: certifikat št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 za podizvajalca OT Industries-KVV Zrt, ter certifikata št. 98690/23 in 98691/23 za podizvajalca IMP gradnje d.o.o., Ljubljana. Povzema certifikat št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 in zatrjuje, da iz njegove prve strani izhaja, da je izdan po postopku 141 (TIG) za materiale debeline 3,0 do 17,6 mm (debelina osnovnega materiala), kar je več od zahtevanih 3 do 12 mm, vključuje pa tudi predgrevanje do 200°C (najnižja vrednost ni navedena). Povzema še certifikat št. 98690/23 in navaja, da je izdan po standardu SIST EN ISO 15614-1, varjenje po postopku TIG (141) za debeline osnovnega materiala 3,0 do 17,6 mm (torej več od zahtevanih 3 do 12 mm), prav tako vključuje tudi predgrevanje 100°C (znak \geq označuje, da je vključeno tudi 100°C). Prvi vlagatelj zatrjuje, da je predložil kar dva zahtevana certifikata WPQR, iz katerih je razvidno, da so sporne zahteve izpolnjene, zato je naročnik ravnal v nasprotju z razpisno dokumentacijo, ko je njegovo prijavo zavrnil kot nedopustno.

Drugi vlagatelj je zoper naročnikovo odločitev zahtevek za revizijo vložil 20. 7. 2023. Predlaga, da se izpodbijana odločitev razveljavi, zahteva pa tudi povrnitev stroškov pravnega varstva. Zatrjuje, da je naročnikova ugotovitev o tem, da iz predloženega certifikata ni razvidno, da vključuje tudi zahtevo po efuzijskem žarjenju zvarnega mesta pri vsaj 250°C, napačna in ne ustreza pravnemu in dejanskemu stanju. Navaja, da je iz predloženih dokumentov razvidno, da je sporno zahtevo izpolnil in izkazal oziroma da njegov varilni postopek 111 (ROV) vključuje tudi efuzijsko žarjenje zvarnega mesta pri vsaj 250°C. Citira postavljene zahteve iz podtočke 4 točke 4.5 razpisne dokumentacije ter iz Priloge 7 in zatrjuje, da je vse pogoje izpolnil ter predložil tudi ustrezna dokazila. Pojasnjuje, da je za varjenje po postopku 111 (ROV) usposobljen njegov partner - družba S.A.L.P. S.p.A., Via Julia 3/A, Bagnaria Arsa, Italija. Zatrjuje, da je v prijavi in na naročnikov poziv z dne 31. 5. 2023 predložil vsa ustrezna dokazila v zvezi z usposobljenostjo oziroma kvalificiranostjo izvajanja varjenja po postopku 111 (ROV), ki zajema tudi efuzijsko žarjenje zvarnega mesta pri vsaj 250°C. Naročnik je namreč ob pregledu prijave menil, da ta pogoj ni izkazan, zato ga je pozval k pojasnilu in predložitvi dodatnih dokazil. Drugi vlagatelj zatrjuje, da je naročniku že takrat pojasnil, da je s predloženimi dokumenti izkazal izvedbo varjenja po vseh zahtevanih standardih iz razpisne dokumentacije. Navedel je, da izpolnjuje zahtevo za varjenje po postopku 111 (ROV), ki zajema tudi efuzijsko žarjenje zvarnega mesta pri vsaj 250°C, kar je izkazal s certifikatom št. 10DG00069PS10/A rev. 01, ki je izdan v skladu z EN ISO 15614-1:2008. Pojasnjuje, da je varjenje specialni proces, saj se po izdelavi zvarnega spoja ne more v celoti preveriti njegovih lastnosti. Zato se uporablja princip zagotavljanja kakovosti, s čimer se po standardiziranem postopku vnaprej preveri njegove lastnosti. To je praviloma

postopek odobritve tehnologije varjenja po SIST EN ISO 15614-1. V primeru, da je postopek preizkušanja pozitiven, se izda certifikat/odobritev, ki potrjuje, da je postopek varjenja ustrezen pod pogojem, da se ne spreminja bistvenih parametrov varjenja oziroma se jih spreminja v okvirih, ki so določeni s standardom. Navaja, da v primeru, če je preskus narejen brez pogrevanja (efuzijskega žarjenja), potem takšna odobritev velja tudi za primer, ko se zahteva pogrevanje. Če pa je bil preskus za odobritev varilnega postopka narejen s pogrevanjem, potem je to obvezno pri temperaturi, ki je enaka ali višja tisti temperaturi, uporabljeni pri varjenju preskusnega vzorca. Subjekti se pri kvalifikaciji praviloma ogibajo pogrevanju z namenom, ker si želijo širši obseg veljavnosti varilnega postopka (nadstandard). V pogrevanje se gre pri kvalifikaciji takrat, ko subjekt zaradi slabše usposobljenosti brez tega ne doseže postavljenih zahtev. Kvalifikacija brez pogrevanja je torej nadstandard v primerjavi s pogrevanjem in omogoča uporabo varilnih postopkov tudi za zahtevnejše kombinacije varjenja. Tako ima postopek brez efuzijskega žarjenja višjo stopnjo zanesljivosti in kakovosti, saj doseže zahtevane mehanske lastnosti že brez dodatnih ukrepov. Družba S.A.L.P. S.p.A., Via Julia 3/A, Bagnaria Arsa, Italija je sposobna zagotavljati ustrezne mehanske lastnosti varjenja brez potrebe po dodatnem efuzijskem žarjenju. Če pa se v fazi izvedbe zahteva efuzijsko žarjenje (npr. zaradi zahtevnosti projekta, posebnih materialov ali pogojev), lahko to izvede dodatno, saj že ima ustrezno kvalifikacijo, ki vključuje tudi možnost efuzijskega žarjenja. Zatrjuje, da na podlagi certifikata št. 10DG00069PS10/A rev. 01 njegov imetnik dokazuje, da je usposobljen za varjenje po postopku 111 (ROV) in zagotavlja ustrezne mehanske lastnosti varjenega spoja. Pri tem ni potrebno dodatno opravljati kvalifikacije za efuzijsko žarjenje, saj je to že vključeno v obstoječi certifikat. Drugi vlagatelj ponovno opozarja, da je bil naročnik o tem obveščen že z njegovimi pojasnili, vendar jih ni upošteval. Drugi vlagatelj prilaga izjavo družbe Rina, ki je pooblaščen organ certificiranja in izdajanja potrdil oziroma certifikatov iz postopkov varjenja v Italiji. Kot navaja, navedeni dokaz prilaga šele sedaj, saj naročnik tega pojasnila od njega (tekem pojasnjevanja prijave) ni zahteval, poleg tega je napačno povzel vsebino že predloženih dokumentov. Predlaga tudi zaslišanje njegovih pooblaščenih predstavnikov in po potrebi imenovanje izvedenca ustrezne stroke.

Naročnik je 8. 8. 2023 sprejel odločitev, s katero je zahtevek za revizijo prvega vlagatelja zavrnil. V obrazložitvi odločitve navaja, da je v postopku oddaje predmetnega javnega naročila ustreznost tehnične dokumentacije glede zagotavljanja kakovosti varjenja in kvalifikacije varilnih postopkov pridobil Stokovno mnenje Bureau Veritas, d.o.o. z dne 4. 7. 2023. Ugotovitve strokovnega mnenja, ki je del spisovne dokumentacije, je povzel v izpodbijano odločitev in v celoti utemeljujejo ter podpirajo njegovo odločitev. Zatrjuje, da certifikat št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 podizvajalca OT Industries-KVV Zrt sicer pokriva debeline stene večje od 10 mm, vendar ne ob upoštevanju zahteve predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C. Prvi vlagatelj tako očitno napačno navaja, da predmetni certifikat potrjuje predgrevanje do 200°C, saj se vrednost »max. 200« nanaša na »Interpass temperature« in potrjuje medvarkovno temperaturo (gre za temperaturo materiala v območju zvara neposredno pred drugim in vsakim naslednjim prehodom večkratnega zvara), glede medvarkovne temperature pa v razpisni dokumentaciji ni postavil zahtev. Predmetni certifikat 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 ima torej dve rubriki, ločeni s poševnico (/), in sicer »Preheat« (predgrevanje zvarnega mesta pred varjenjem) in »Interpass temperature« (medvarkovna temperatura), pri čemer je pri predgrevanju zvarnega mesta pred varjenjem vpisana zgolj črtica (»-«), medvarkovna temperatura pa znaša največ 200°C. Na 4. strani navedenega certifikata sta rubriki »Preheat« in »Interpass temperature« ločeni, pri čemer je pri »Preheat temperature« zopet vpisana črtica (»-«), kar pomeni, da ni podatka glede predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem, iz iste strani pa ponovno tudi izhaja, da se podatek »max. 200« nanaša na »Interpass temperature«. Naročnik še navaja, da je neutemeljen tudi očitok, ki se nanaša na certifikat št. 98690/23 podizvajalca IMP gradnje d.o.o., Ljubljana. Iz certifikata št. 98690/23 namreč izhaja, da se ne nanaša na premer cevi za območje vsaj DN 25 do DN 400, pač pa se nanaša na zunanji premer cevi $\geq \varnothing 203,2$ mm. Pojasnjuje, da DN25 predstavlja cev z zunanjim premerom 33,7 mm, DN400 pa cev z zunanjim premerom 406,4 mm (naročnik v zvezi

s tem prilaga tabelo »DN Nominal Sizes - ISO 6708 - ISO Nominal Pipe Sizes (DN) - Preferred DN sizes«). Zatrjuje, da je v podtočki 4 točke 4.5 razpisne dokumentacije med drugim zahteval predložitev dokazil za premer cevi za območje vsaj DN 25 do DN 400, torej za območje s premerom cevi med 33,7 mm in 406,4 mm, sporni certifikat pa se nanaša na zunanji premer cevi $\geq \varnothing 203,2$ mm, kar potrjuje, da ne velja tudi za cevi s premerom od 33,7 mm do 203,2 mm, pač pa za cevi od premera od 203,2 mm do 406,4 mm. Navedeno, zatrjuje naročnik, utemeljuje tudi strokovna presoja certifikata s strani Bureau Veritas, d.o.o., Ljubljana.

Naročnik je 8. 8. 2023 sprejel odločitev, s katero je zahtevek za revizijo drugega vlagatelja zavrnil. V obrazložitvi odločitve navaja, da je v postopku oddaje predmetnega javnega naročila ustreznost tehnične dokumentacije glede zagotavljanja kakovosti varjenja in kvalifikacije varilnih postopkov pridobil Strokovno mnenje Bureau Veritas, d.o.o. z dne 4. 7. 2023. Ugotovitve strokovnega mnenja, ki je del spisovne dokumentacije, je povzel v izpodbijano odločitev, pri čemer v celoti utemeljujejo in podpirajo njegovo odločitev. Zavrača očitke drugega vlagatelja in navaja, da iz certifikata št. 10DG00069PS10/A rev. 01 izhaja, da je pri besedilu »Post weld heat treatment« (efuzijsko žarjenje zvarnega mesta) zapisano: »None«, iz česar je razvidno, da certifikat ne vključuje zahtevanega efuzijskega žarjenja zvarnega mesta pri vsaj 250°C. Drugi vlagatelj zato napačno navaja, da predmetni certifikat potrjuje efuzijsko žarjenje zvarnega mesta do 250°C, saj se vrednost »max (°C) 250« nanaša na »Interpass temperature«, kar pomeni da potrjuje medvarkovno temperaturo (gre za temperaturo materiala v območju zvara neposredno pred drugim in vsakim naslednjim prehodom večkratnega zvara), vendar naročnik zahtev v zvezi s slednjo ni postavil. Na 3. strani istega certifikata je ponovno navedeno, da »Preheat« (predgrevanje zvarnega mesta pred varjenjem) znaša 100°C, »Interpass temperature« znaša 250°C, pri »Postweld heat treatment« (efuzijsko žarjenje zvarnega mesta) pa je zapisano: »None«. Navedeno potrjuje, da predmetni certifikat ne vključuje efuzijskega žarjenja zvarjenega mesta pri vsaj 250°C. Naročnik zavrača navedbe drugega vlagatelja o tem, da je kvalifikacija brez pogrevanja nadstandard, saj, kot navaja, iz spornega certifikata izrecno izhaja, da drugi vlagatelj zahteve po efuzijskem žarjenju zvarnega mesta pri vsaj 250°C ne izpolnjuje. Glede navedb, ki se nanašajo na kvalifikacijo brez efuzijskega žarjenja, ki naj bi bila fleksibilnejša, naročnik ugotavlja, da skladno z določbo tretjega odstavka 25. člena ZPVPJN vlagatelj po poteku roka, določenega za predložitev ponudb (prijav) ne more navajati kršitev, ki so mu bile ali bi mu morale biti znane pred potekom tega roka. Naročnik ugotavlja, da drugi vlagatelj s temi navedbami dejansko izpodbija določila razpisne dokumentacije, glede česar pa je že prekludiran. Tudi sicer je dne 13. 4. 2023 na portalu javnih naročil objavil odgovor, da je v razpisni dokumentaciji navedel več varilnih postopkov in da so bile zahteve v zvezi s tem potrjene s študijo zunanje inštitucije ter da jih je potrebno nujno izvajati (predgrevanje, efuzijsko žarjenje), zato jih ne bo spreminjal. V zvezi z izjavo družbe Rina pa naročnik opozarja na prakso Državne revizijske komisije, v skladu s katero mora ponudnik (prijavitelj) pogoje za priznanje sposobnosti izpolnjevati v trenutku poteka roka za prejem ponudb (oz. prijav), razen če ni v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila glede na naravo pogoja izrecno določeno drugače. Iz navedenega razloga izjave družbe Rina ni upošteval. Naročnik zavrača tudi navedbe, ki se nanašajo na pozivanje k dopolnitvi in pojasnitvi predloženih dokumentov. Navaja, da je Državna revizijska komisija že v številnih odločitvah zapisala, da pozivanje k pojasnjevanju, dopolnjevanju ali popravku ponudb (glede na dikcijo petega odstavka 89. člena ZJN-3) ni naročnikova dolžnost, temveč gre le za možnost, za katero se naročnik lahko odloči. Ker drugi vlagatelj ni predložil ustreznih certifikatov, ki so bili zahtevani v razpisni dokumentaciji, je bila njegova prijava zakonito izločena.

Prvi vlagatelj se je z vlogo z dne 17. 8. 2023 opredelil do sklepa o zavrnitvi zahtevka za revizijo (Opredelitev vlagatelja do navedb naročnika v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo). Vztraja pri pravovarstvenem predlogu in očitkih iz zahtevka za revizijo ter se dodatno opredeljuje do naročnikovih navedb. Navaja, da se je naročnik spustil v podrobno analizo obeh spornih certifikatov, pri čemer se sklicuje na mnenje Bureau Veritas d.o.o. z dne 4. 7. 2023. Zatrjuje, da

so navedena dejstva popolna novota, saj z njimi do prejema odločitve o zahtevku za revizijo ni bil seznanjen. Opozarja na prakso Državne revizijske komisije, v skladu s katero vlagatelj v postopku pravnega varstva po tem, ko je naročnik že odločil o zahtevku za revizijo, praviloma ne sme navajati novih kršitev, dejstev in predlagati novih dokazov, ravno tako pa tudi naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo ne sme navajati novih razlogov za utemeljitev odločitve, ki jih ni navedel že v sami odločitvi, saj bi bil vlagatelj na ta način onemogočen v možnosti uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva. Naknadne navedbe so formalno gledano nedopustne in jih Državna revizijska komisija ne sme upoštevati pri odločanju o zahtevku za revizijo. Če je naročnik že podal argumente za certifikat št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 podizvajalca OT Industries-KVV Zrt, ki se ujemajo z njegovim očitkom glede predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C, pa je očitek, ki se nanaša na certifikat št. 98690/23 podizvajalca IMP gradnje d.o.o., Ljubljana, popolna novota. Naročnik mu namreč po novem očita, da se certifikat ne nanaša na premer cevi za območje vsaj DN 25 do DN 400, ampak na zunanji premer cevi $\geq \varnothing 203,2$ mm. Ob tem gre za povsem neizkazano in pavšalno trditev, saj naročnik v zvezi s tem ni predložil nobenega dokaza. V sklepu je sicer v zvezi s tem povzel domnevno tabelo, vendar je tabela v angleškem jeziku, prav tako v zvezi z njo ni predlagan noben dokaz. Ker gre za besedilo v angleškem jeziku, ni niti povsem jasno, za kaj naj bi šlo. Če se nanaša na ISO standard, kar bi se lahko sklepalo iz naslova, pa je treba upoštevati, da ISO standard ni predpis, zato je potrebno njegovo vsebino dokazovati in zanj predložiti dokaz, saj ISO standardi niso prosto dostopni. Navaja še, da glede na naročnikove nove ugotovitve (čeprav so prepozne) zgolj iz previdnosti podaja dodatne navedbe, ki jih brez svoje krivde ni mogel podati že v zahtevku za revizijo. V ta namen prilaga tudi nov dokaz, in sicer mnenje Inštituta za varilstvo, ki je izdelal Poročilo št. 100418/23 z dne 16. 8. 2023. Mnenje se nanaša na oba s strani podizvajalca IMP gradnje d.o.o., Ljubljana predložena certifikata. Povzema mnenje Inštituta za varilstvo in zatrjuje, da je s predloženima certifikatoma št. 98690/23 in 98691/23 izkazal izpolnjevanje vseh postavljenih zahtev, torej za cevi od DN25 do DN400 z ustrezno debelino osnovnega materiala ISO 3183: L360NE PSL2, ki ustreza povečani stopnji varnosti (najvišji standard), s pregrevanjem na zahtevano temperaturo. Navaja še, da so zahteve razpisne dokumentacije v tem delu vsaj nejasne in jih je mogoče interpretirati tudi na način, da se zahteva lahko dokazuje z več ločenimi certifikati. Za sestavo te vloge prvi vlagatelj priglaja dodatne stroške.

Drugi vlagatelj se je z vlogo z dne 18. 8. 2023 opredelil do sklepa o zavrnitvi zahtevka za revizijo (Izjasnitev vlagatelja v zvezi z odločitvijo naročnika o zahtevku za revizijo). Vztraja pri pravovarstvenem predlogu in očitkih iz zahtevka za revizijo ter se dodatno opredeljuje do naročnikovih navedb. Navaja, da se naročnik sklicuje na mnenje Bureau Veritas d.o.o., ki mu ga ni predočil, zato z njegovo vsebino ni seznanjen. Tudi sicer je vsebina naročnikovih navedb nelogična in nejasna. Dejstvo je namreč, da višja stopnja strokovne usposobljenosti varjenja avtomatično in logično pomeni usposobljenost tudi za nižjo stopnjo. V konkretnem primeru se efuzijsko žarjenje zvarjenega mesta uporablja kot nižja stopnja usposobljenosti varjenja in se uporabi takrat, ko izvajalec ni usposobljen in nima znanj, da bi zvar izvedel brez efuzijskega žarjenja. V certifikatu je navedeno »None« zgolj iz razloga, ker je kvalifikacija opravljena po višji stopnji zahtevnosti, ki ni vključevala efuzijskega žarjenja. Naročnik tako besedo »None« v certifikatu napačno tolmači kot izkaz, da drugi vlagatelj tovrstnega efuzijskega žarjenja ne pozna in zanj ni usposobljen. Drugi vlagatelj poudarja, da nikoli ni izpodbijal razpisne dokumentacije, saj je navedel le, kako se jo razume in kaj pomeni. Nesprejemljivo je tudi dejstvo, da naročnik ni upošteval dokazil, ki jih je predložil v okviru zahtevka za revizijo. Ker ni bil jasno seznanjen z naročnikovimi stališči ob izdaji odločitve, je moral na te ugotovitve odgovoriti v (pred)revizijskem postopku in šele tu je lahko predložil dokazila in izjave. Ob tem je nesprejemljivo, da se naročnik sklicuje na domnevno pridobljeno strokovno mnenje, s katerim ga ni seznanil, hkrati pa zavrača njegova dokazila. Drugi vlagatelj zato predlaga, da Državna revizijska komisija izvede vse predlagane dokaze (zaslišanje strank in angažiranje ustreznega izvedenca) ter vpogleda v vse dokumente, ki jih je predložil. Za sestavo te vloge drugi vlagatelj priglaja nadaljnje stroške.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter preučitvi navedb prvega in drugega vlagatelja ter naročnika je Državna revizijska komisija odločila tako, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, ki so navedeni v nadaljevanju.

Skladno s prvim odstavkom 300. člena Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99 in spremembe; v nadaljevanju: ZPP), katerega določbe se na podlagi prvega odstavka 13. člena ZPVPJN uporabljajo v revizijskem postopku glede vprašanj, ki jih ZPVPJN ne ureja, se lahko v primeru, kadar teče pred istim sodiščem več pravnih med istimi osebami ali več pravnih, v katerih je ista oseba nasprotnik raznih tožnikov ali raznih tožencev, vse te pravde s sklepom senata združijo za skupno obravnavanje, če se s tem pospeši obravnavanje ali zmanjšajo stroški. O vseh združenih pravnih lahko izda sodišče skupno sodbo.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da sta prvi in drugi vlagatelj vložila zahtevek za revizijo v istem postopku oddaje javnega naročila, zato je, zaradi pospešitve obravnavanja, obravnavanje zahtevkov za revizijo združila v en revizijski postopek in sprejela skupno odločitev.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Predmet obravnavanega javnega naročila je gradnja prenosnega plinovoda M6 na odseku od KP Ajdovščina do MRP Sežana. Naročnik predmetno javno naročilo oddaja po postopku s pogajanjem z objavo v skladu s 45. členom Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15 in spremembe; v nadaljevanju: ZJN-3). Naročnik je v točki 2.4 razpisne dokumentacije (Postopek naročanja) navedel, da bo po pregledu prijav priznal sposobnosti vsem prijaviteljem, ki bodo oddali dopustne prijave, po pravnomočnosti odločitve o priznanju sposobnosti pa bo k predložitvi obrazca ponudbe in popisa del povabil vse prijavitelje s priznano sposobnostjo, s katerimi se bo (hkrati) pogajal o ponudbeni ceni. Navedeno med vlagateljema in naročnikom ni sporno in ni predmet zahtevkov za revizijo.

V obravnavanem primeru je jedro spora v naročnikovi ugotovitvi, da sta prvi in drugi vlagatelj oddala nedopustni prijavi. Vlagatelja se z naročnikovo ugotovitvijo ne strinjata in zatrjujeta, da sta njuni prijavi dopustni.

Naročnikovo ravnanje je treba presojeti z vidika 29. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3, skladno s katero je dopustna tista ponudba (smiselno: prijava), ki jo predloži ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam ter zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega njegovih zagotovljenih sredstev.

Naročnik je zahteve, ki se nanašajo na certifikate (tako prijaviteljev, kakor tudi njihovih varilcev) postavil v točki 4 točke 4.5 (Tehnični, kadrovski pogoji in reference oziroma druge zahteve, ki se nanašajo na predmet) 4. poglavja Povabila in navodila k oddaji prijave/Ponudbe (Pogoji):

»Prijavitelj mora izpolniti in podpisati izjavo, da bodo varilska dela izvajali izključno certificirani varilci in da prijavitelj izpolnjuje zahteve sistema kakovosti po standardu SIST EN IS 3834-2 ali enakovredno, kot je določeno v tabeli 2 standarda SIST EN 12732: Infrastruktura za plin - varjenje jeklenih cevovodov - funkcionalne zahteve ali enakovredno. (Priloga 7)

Dokazilo: izjava, dana pod kazensko in materialno odgovornostjo, o izpolnjevanju navedenega pogoja ter fotokopije oziroma skenogrami naslednjih dokumentov:

- *Certifikat sistema kakovosti SIST EN ISO 3834-2 ali enakovredno,*
- *Popis in kvalifikacija varilnih postopkov (WPQR) v skladu s standardom SIST EN ISO 15614-1 ali enakovredno:*

141 (TIG)

- *Debelina osnovnega materiala vsaj 3 - 12 mm*
- *Premer cevi za območje vsaj DN 25 do DN 400*
- *Material L360 NE po SIST EN ISO 3183 ali enakovredno*
- *Predgrevanje zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C*

111 (ROV)

- *Debelina osnovnega materiala vsaj 5 - 12 mm*
- *Premer cevi za območje vsaj DN 100 do DN 400*
- *Material L360 NE po SIST EN ISO 3183 ali enakovredno*
- *Predgrevanje zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C*
- *Efuzijsko žarjenje zvarnega mesta pri vsaj 250°C*

141/111 (kombinacija TIG/ROV)

- *Debelina osnovnega materiala vsaj 5 - 12 mm*
- *Premer cevi za območje vsaj DN 150 do DN 400*
- *Material L360 NE po SIST EN ISO 3183 ali enakovredno*
- *Predgrevanje zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C*

135/136 (MAG STT/MAG mehanizirano)

- *Debelina osnovnega materiala vsaj 8 - 12 mm*
- *Za območje cevi vsaj DN 400*
- *Material L360 NE po SIST EN ISO 3183 ali enakovredno*
- *Predgrevanje zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C*

- *Za vsaj 10 varilcev veljavne certifikate o preizkusu usposobljenosti varilcev v skladu s standardom SIST EN ISO 9606-1 ali enakovredno, od katerih morata biti vsaj dva varilca usposobljena za varjenje po TIG(141),*
- *Za vsaj 2 operaterja varilnih naprav certifikate o preizkusu usposobljenosti v skladu s standardom SIST EN ISO 14732 ali enakovredno.«.*

Identične zahteve so navedene tudi v Prilogi 7 (Izjava o izpolnjevanju pogojev), s podpisom katere so prijavitelji (pod kazensko in materialno odgovornostjo) izjavili, da izpolnjujejo vse postavljene zahteve. Naročnik je v Prilogi 7 še zapisal, da v kolikor bo naknadno zahteval predložitev dokazil v zvezi s to izjavo, se prijavitelj s podpisom le-te strinja, da bo naknadno zahtevana dokazila predložil.

Državna revizijska komisija je najprej presojala zahtevke za revizijo prvega vlagatelja. Prijava prvega vlagatelja je bila izločena iz razloga, ker ... »ni predložil ustreznega certifikata (WPQR) v skladu s standardom SIST-EN ISO 15614-1 ali enakovredno za varilni postopek 141(TIG). Iz predloženih certifikatov (WPQR) ni razvidno, da pokrivajo debeline stene večje od 10 mm ob upoštevanju predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C.«.

Prvi vlagatelj je v prijavi nominiral dva podizvajalca - OT Industries-KVV Zrt in IMP gradnje d.o.o., Ljubljana. Zatrjuje, da je v namen izpolnjevanja spornih zahtev predložil tri certifikate: certifikat št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 za podizvajalca OT Industries-KVV Zrt ter certifikata št. 98690/23 in št. 98691/23 za podizvajalca IMP gradnje d.o.o., Ljubljana. Zatrjuje, da iz prve strani certifikata št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 podizvajalca OT Industries-KVV Zrt izhaja, da je izdan po

standardu SIST EN ISO 15614-1, varjenje po postopku 141 za materiale debeline 3,0 do 17,6 mm (debelina osnovnega materiala), kar je več od zahtevanih 3 do 12 mm in vključuje tudi predgrevanje do 200°C (najnižja vrednost ni navedena). Povzema še certifikat št. 98690/23 podizvajalca IMP gradnje d.o.o., Ljubljana in navaja, da je izdan po standardu SIST EN ISO 15614-1, varjenje po postopku TIG (141) za debeline osnovnega materiala 3,0 do 17,6 mm (torej več od zahtevanih 3 do 12 mm) in vključuje tudi predgrevanje 100°C (znak \geq označuje, da je vključeno tudi 100°C). Zatrjuje, da oba certifikata izpolnjujeta zahteve naročnika.

Z očitkom prvega vlagatelja, ki se nanaša na certifikat št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 podizvajalca OT Industries-KVV Zrt, se ni mogoče strinjati. Iz navedenega certifikata sicer res izhaja, da je izdan po standardu SIST EN ISO 15614-1, varjenje po postopku 141 za materiale debeline 3,0 do 17,6 mm, kar je več od zahtevanih 3 do 12 mm (da naveden certifikat pokriva debeline stene od 3 mm do 17,6 mm je razvidno tudi iz strokovnega mnenja, ki ga je tekom predrevizijskega postopka pridobil naročnik in ga je pripravila družba Bureau Veritas, d.o.o., Ljubljana), vendar ne ob upoštevanju zahteve predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C. Naročnik namreč pravilno ugotavlja, da se vrednost iz certifikata, ki znaša »*max. 200*«, nanaša na »*Interpass temperature*« oziroma na medvarkovno temperaturo (glede katere zahtev v razpisni dokumentaciji sploh ni postavil) in ne na temperaturo predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem. Certifikat ima namreč v spornem delu, kot pravilno opozarja naročnik, dve rubriki, ki sta ločeni s poševnico (»/«), in sicer »*Preheat*« (predgrevanje) in »*Interpass temperature*« (medvarkovna temperatura), pri čemer podatek o predgrevanju v certifikatu ni naveden. V ta del certifikata (v rubriko »*Preheat*«) je vpisana zgolj črtica (»-«), kar pomeni, da zahtevani podatek, ki se nanaša na temperaturo predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem, v certifikat ni vpisan, na mesto, kjer je predviden vpis za »*Interpass temperature*«, pa je vpisan podatek, ki se nanaša na medvarkovno temperaturo, ki znaša »*max. 200*«, glede medvarkovne temperature pa naročnik v razpisni dokumentaciji ni postavil zahtev. Z navedenim se očitno strinja tudi prvi vlagatelj, saj v dokumentu, s katerim se je izjasnil o naročnikovih navedbah, tem naročnikovim ugotovitvam ni oporekal oziroma se do njih ni opredelil.

Prvi vlagatelj pa pravilno opozarja, da je naročnik izpodbijano odločitev, ki se nanaša na (drug sporen) certifikat št. 98690/23 podizvajalca IMP gradnje d.o.o., Ljubljana, v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo spremenil oziroma je v tem dokumentu navedel drugačen razlog, zaradi katerega certifikat ne ustreza postavljenim zahtevam. Iz obrazložitve izpodbijane odločitve, kot že izhaja iz te obrazložitve, je namreč razvidno, da je prijava prvega vlagatelja nedopustna iz razloga, ker iz predloženih certifikatov (WPQR) za varilni postopek 141 (TIG) ne izhaja, da pokrivajo debeline stene večje od 10 mm ob upoštevanju zahteve predgrevanja zvarnega mesta pred varjenjem vsaj 100°C. Naročnik pa je v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo tokrat navedel, da se certifikat št. 98690/23 ne nanaša na premer cevi za območje vsaj DN 25 do DN 400, pač pa se nanaša na zunanji premer cevi cevi $\geq \varnothing 203,2$ mm. Navedel je tudi, da DN25 predstavlja cev z zunanjim premerom 33,7 mm, DN400 pa cev z zunanjim premerom 406,4 mm (naročnik je v zvezi s tem sicer povzel tudi tabelo v angleškem jeziku »DN Nominal Sizes - ISO 6708 - ISO Nominal Pipe Sizes (DN) - Preferred DN sizes«, ki pa ni bistvena, saj je naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo jasno navedel zahtevane dimenzije cevi, čemur pa prvi vlagatelj niti ne ugovarja). Naročnik je navedel, da je v podtočki 4 podtočke 4.5 razpisne dokumentacije zahteval predložitev dokazil za premer cevi za območje vsaj DN 25 do DN 400, torej za območje s premerom cevi med 33,7 mm in 406,4 mm, sporni certifikat pa se nanaša na premer cevi $\geq \varnothing 203,2$ mm, kar potrjuje, da ne velja tudi za cevi s premerom od 33,7 mm do 203,2 mm, pač pa zgolj za cevi premera od 203,2 mm do 406,4 mm. Naročnik je ob tem opozoril, da se je pri presoji ustreznosti certifikatov oprl na strokovno mnenje Bureau Veritas, d.o.o., Ljubljana z dne 4. 7. 2023, ki ga je pridobil tekom predrevizijskega postopka in se nahaja v odstopljeni dokumentaciji (Strokovno mnenje o ustreznosti tehnične dokumentacije na podlagi tehničnih zahtev za izvedbo

varjenja na projektu Gradnja prenosnega plinovoda M6 na odseku KP Ajdovščina do MRP Sežana - Poročilo št. POR/22-0581/23 z dne 4. 7. 2023).

Naročnik je v odločitvi o zahtevku za revizijo izrecno navedel, da je »*ugotovitve strokovnega mnenja, ki je del spisa postopka javnega naročanja, povzel v Odločitev o priznanju sposobnosti in v celoti utemeljujejo in podpirajo njegovo odločitev*«. Naročniki tekom predrevizijskega postopka sicer lahko pridobijo tudi strokovna mnenja, ki postanejo del njihove interne dokumentacije. A ker je naročnik navedeno strokovno mnenje uporabil pri presoji dopustnosti predloženih prijav (certifikatov), bi moral ugotovitve iz strokovnega mnenja pravilno povzeti v obrazložitvi izpodbijane odločitve, vendar tega ni storil. Iz obrazložitve izpodbijane odločitve je namreč razvidno le, da iz predloženih standardov (WPQR) za varilni postopek 141 (TIG) ni razvidno, da pokrivajo debeline stene večje od 10 mm ob upoštevanju zahteve pregrevanja zvarjenega mesta pred varjenjem na vsaj 100°C, pri čemer iz obrazložitve ni razvidno, na katere certifikate se nanašajo navedene ugotovitve. Iz strokovnega mnenja pa je razvidno drugače, in sicer, da certifikat št. 1417 ÉMI-TÜV 20.093-V149 sicer pokriva debeline stene od 3 mm do 17,6 mm, vendar ne definira temperature predgrevanja, pri certifikatih št. 98690/23 in 98691/23 pa sta prav tako navedeni opombi, ki ju naročnik v obrazložitvi izpodbijane odločitve ni povzel, pri čemer se opomba pri certifikatu št. 98690/23 (*»D ≥ 203,2«*) očitno nanaša (le) na zunanji premer cevi, pri certifikatu št. 98691/23 (*»S = 3 mm - 10 mm«*) pa (le) na debelino stene.

Državna revizijska komisija je že v svojih številnih odločitvah zapisala, da določba tretjega odstavka 90. člena ZJN-3, ki naročniku nalaga, da obrazloži odločitev o oddaji javnega naročila, odraža načelo transparentnosti javnega naročanja (6. člen ZJN-3), in ki zahteva od naročnika, da mora biti ponudnik izbran na pregleden način in po predpisanem postopku. Navedena določba je bistvena tudi za zagotavljanje pravice do učinkovitega pravnega sredstva ponudnikov (9. člen ZJN-3), saj šele izpolnjena dolžnost naročnika, da obrazloži odločitev o oddaji javnega naročila, zagotovi ponudnikom možnost uresničitve pravice do učinkovitega pravnega sredstva, ker jim omogoči, da se seznanijo s poglobljenimi razlogi naročnikove odločitve, preverijo njihovo logično in pravno vzdržnost ter se po lastni presoji odločijo, ali jo bodo izpodbijali v postopku pravnega varstva. Da pa bi mogli ponudniki sprejeti odločitev o (ne)uveljavljanju pravnega varstva, morajo biti v zadostni meri seznanjeni s konkretnimi in jasnimi razlogi, ki so naročnika vodili pri sprejemu izpodbijane odločitve (v konkretnem primeru odločitve o tem, da nobenemu izmed treh prijaviteljev sposobnost ni bila priznana).

Četudi zakon ne določa kriterijev za ugotavljanje zadostnosti oziroma ustreznosti vsakokratne obrazložitve odločitve o oddaji javnega naročila, je slednje skozi svojo prakso izoblikovala Državna revizijska komisija. V skladu z ustaljeno prakso Državne revizijske komisije (prim. npr. odločitve v zadevah št. 018-113/2022, 018-011/2023, 018-034/2023, 018-081/2023) mora odločitev naročnika vsebovati jasne ter nedvoumne razloge do te mere, da se lahko ponudniki seznanijo z utemeljitvijo odločitve, preverijo njeno pravilnost oz. zakonitost ter po potrebi zaščitijo svoje pravice. Čeprav ni nujno, da bi bila obrazložitev odločitve vseobsežna, torej takšna, da bi zajemala prav vse podrobnosti posameznih razlogov, na podlagi katerih je naročnik sprejel svojo odločitev (prim. tudi odločitev SEU v zadevi št. T- 536/11, točka 53), pa mora obsegati jasno ter konkretno navedbo odločilnih (pravnih in dejanskih) dejstev, ki njegovo odločitev utemeljujejo.

Prvi vlagatelj zato pravilno opozarja na prakso Državne revizijske komisije, v skladu s katero vlagatelj v vlogi, s katero se opredeli do naročnikove odločitve o zahtevku za revizijo, na podlagi šestega odstavka 29. člena ZPVPJN ne sme navajati novih kršitev, dejstev in predlagati novih dokazov (razen če dokaže, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti ali predložiti v predrevizijskem postopku), ravno tako tudi naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo ne sme navajati novih razlogov za zavrnitev vlagateljeve ponudbe, ki jih ni pred tem že ustrezno predstavil in obrazložil v odločitvi o oddaji naročila (smiselno v odločitvi o priznanju sposobnosti). Ker je naročnik v

postopku pravnega varstva navajal nova dejstva, ki jih ni navedel že v odločitvi, s katero je prvemu vlagatelju (oziroma vsem trem prijaviteljem) odrekel priznanje sposobnost, je s tem prvemu vlagatelju onemogočil možnost uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva. Prvi vlagatelj ima zaradi zagotovitve pravice do učinkovitega pravnega varstva interes, da je seznanjen s pravimi razlogi o tem, zakaj njegova prijava ni dopustna oziroma iz katerih razlogov mu sposobnost ni bila priznana. Pritrditi je zato treba prvemu vlagatelju, da bi moral naročnik že v izpodbijani odločitvi navesti konkretne razloge, zaradi katerih je prijavo prvega vlagatelja v tem delu zavrnil. Šele izpolnjena dolžnost naročnika, da odločitev obrazloži in navede jasne ter konkretne razloge, ki so ga vodili pri sprejemu te odločitve, bi namreč prvemu vlagatelju zagotovila možnost uresničitve pravice do učinkovitega pravnega sredstva, saj bi mu omogočila, da bi se seznanil s poglobljenimi razlogi naročnikove odločitve ter da bi posledično lahko že v zahtevku za revizijo navedel pravno relevantna dejstva v zvezi z zavrnjenimi certifikati ter predlagal dokaze.

Državna revizijska komisija je v nadaljevanju obravnavala še zahtevek za revizijo drugega vlagatelja.

Državna revizijska komisija je že večkrat pojasnila (gl. npr. odločitve št. 018-9/2017, 018-110/2018, 018-059/2021, 018-113/2022, 018-127/2022), da je zahtevek za revizijo namenjen zatrjevanju kršitev, ki naj bi jih v postopku oddaje javnega naročila domnevno storil naročnik, v ta namen pa ZPVPJN od vlagatelja zahteva aktivno vlogo pri navajanju dejstev ter predlaganju dokazov. Zahteve v zvezi z zatrjevanjem kršitev in dejstev ter v zvezi z dokazovanjem le-teh pa je treba poiskati v ZPP, katerega določbe se na podlagi 13. člena ZPVPJN uporabljajo v predrevizijskem, revizijskem in pritožbenem postopku glede vprašanj, ki jih ZPVPJN ne ureja. ZPP tako v 7. členu ureja razpravno načelo, ki od strank zahteva, da navedejo vsa dejstva, na katera opirajo svoje zahtevke, in predlagajo dokaze, s katerimi se ta dejstva dokazujejo. Dolžnost navesti dejstva in predlagati dokaze, na katere opirajo svoje zahtevke ali s katerimi izpodbijajo navedbe ter dokaze nasprotnika, je strankam naložena tudi v 212. členu ZPP. Iz navedenih določb ZPP izhaja t. i. trditveno - dokazno breme, ki pomeni dolžnost tožnika, da jasno, določno in konkretno navede dejstva, na katera opira tožbeni zahtevek (trditveno breme), in zanje predlaga dokaze, ki naj resničnost zatrjevanih dejstev potrdijo (dokazno breme).

Ob upoštevanju predstavljenih zakonskih določb, je torej trditveno-dokazno breme najprej na vlagatelju, na naročnika pa se prenese (še)le, ko in če vlagatelj v zahtevku za revizijo navede in dokaže dejstva, ki kažejo na nezakonitost naročnikovega ravnanja. Kot izhaja iz zahtevka za revizijo, je drugi vlagatelj jasno, konkretno in prepričljivo - z navedbo konkretnih dejstev zatrjeval, da je njegov partner s certifikatom št. 10DG00069PS10/A rev. 01 v celoti usposobljen za varjenje po postopku 111 (ROV). Navedel je, da je naročniku že tekom dopolnjevanja in pojasnjevanja prijave pojasnil, da je s predloženimi dokumenti izkazal izvedbo varjenja po vseh zahtevanih standardih. Pojasnil je, da če je bilo preizkušanje opravljeno brez pogrevanja (efuzijskega žarjenja), potem takšna odobritev velja tudi za primer, ko se zahteva pogrevanje. Če pa je bil preizkus za odobritev varilnega postopka narejen s pogrevanjem, potem je to obvezno pri temperaturi, ki je enaka ali višja od tiste, ki je bila uporabljena pri varjenju vzorca. Navedel je tudi, da se subjekti pri kvalifikaciji praviloma izogibajo pogrevanju z namenom, ker si želijo širši obseg veljavnosti varilnega postopka (nadstandard) oziroma se pogrevanje uporabi takrat, ko subjekt zaradi slabše usposobljenosti brez tega ne doseže postavljenih zahtev. Tako ima postopek brez efuzijskega žarjenja višjo stopnjo zanesljivosti in kakovosti, saj doseže zahtevane mehanske lastnosti že brez dodatnih ukrepov. Poleg tega je pojasnil, da je njegov partner sposoben zagotavljati ustrezne mehanske lastnosti varjenja brez potrebe po dodatnem efuzijskem žarjenju, če pa se v fazi izvedbe zahteva efuzijsko žarjenje, pa lahko to izvede dodatno, saj že ima ustrezno kvalifikacijo, ki vključuje tudi efuzijsko žarjenje. Skratka, po navedbah drugega vlagatelja, se efuzijsko žarjenje zvarjenega mesta smatra kot nižja stopnja usposobljenosti varjenja, ki se uporabi takrat, ko izvajalec ni usposobljen in nima znanj, da bi zvaril brez efuzijskega

žarjenja. Drugi vlagatelj je v dokaz svojih trditev predlagal tudi zaslišanje svojih pooblaščenih predstavnikov in imenovanje ustreznega izvedenca. S tem je vlagatelj po oceni Državne revizijske komisije trditveno - dokazno breme v celoti izpolnil.

Za razliko od navedb drugega vlagatelja, so naročnikove navedbe neprepričljive, pavšalne in mestoma tudi nesmiselne. Kot ugotavlja Državna revizijska komisija, se naročnik ni opredelil do ključne trditve drugega vlagatelja - do trditve, da je varjenje brez efuzijskega žarjenja zahtevnejše, kar pomeni, da predložen certifikat obsega tudi varjenje z efuzijskem žarjenjem kot manj zahtevno obliko varjenja. Naročnik je namreč navedel le, da je v spornem certifikatu št. 10DG00069PS10/A rev. 01 pri rubriki »Post Weld heat treatment« (torej pri efuzijskem žarjenju zvarnega mesta) vpisana beseda »None«, kar po njegovem mnenju pomeni, da certifikat ne vključuje zahtevanega efuzijskega žarjenja zvarnega mesta pri vsaj 250°C. Naročnik torej zatrjuje, da iz razloga, ker v certifikatu rubrika, ki se nanaša na efuzijsko žarjenje, ni izpolnjena z zahtevano temperaturo efuzijskega žarjenja, certifikat ne vključuje efuzijskega žarjenja, pri tem pa se ne opredeljuje do bistvenega očitka drugega vlagatelja, da je varjenje brez žarjenja bolj zahtevno in zato certifikat zajema tudi varjenje z žarjenjem. Čeprav drugi vlagatelj v zahtevku za revizijo (niti pred tem v pojasnilih) ni navedel, da naj bi bil podatek o efuzijskem žarjenju vpisan v certifikat, je naročnik celo ugotovil, da drugi vlagatelj efuzijsko varjenje iz certifikata zamenjuje s podatkom, ki se nanaša na »Interpass temperature« (iz spornega certifikata namreč izhaja, da znaša »Interpass temperature« 250°C), torej na medvarkovno temperaturo, glede katere zahtev v razpisni dokumentaciji ni postavil. Poleg tega je naročnik tudi napačno ugotovil, da drugi vlagatelj s svojimi očitki nasprotuje razpisni dokumentaciji ter da je (posledično) s svojimi očitki že prekludiran. Drugi vlagatelj namreč v obravnavanem primeru ne izpodbija razpisne dokumentacije, temveč zgolj argumentirano navaja, da predložen certifikat v celoti izpolnjuje vse naročnikove zahteve oziroma da je z njim izpolnil (še) širši obseg usposobljenosti od zahtevane. Naročnik je v sklepu, s katerim je odločil o zahtevku za revizijo, tudi navedel, da v skladu s prakso Državne revizijske komisije pozivanje k pojasnjevanju, dopolnjevanju ali popravku ponudb (smiselno: prijav) glede na diktico petega odstavka 89. člena ZJN-3 ni njegova dolžnost, temveč zgolj možnost, za katero se lahko odloči. Državna revizijska komisija se z navedenim sicer strinja, a naročnik je v obravnavanem primeru drugega vlagatelja (prav v spornem delu oziroma v zvezi s certifikati) kar dvakrat pozval k dopolnitvi in pojasnilu prijave, pri čemer je drugi vlagatelj v drugem pojasnilu z dne 31. 5. 2023 (Pojasnilo dopolnitve prijave z dne 22. 5. 2023) navedel, da je s spornim certifikatom izpolnil tudi zahteve, ki se nanašajo na efuzijsko žarjenje, njegova pojasnila pa so podobna očitkom iz zahtevka za revizijo. Državna revizijska komisija se strinja z naročnikom tudi v tem, da mora ponudnik (prijavitelj) pogoje za priznanje sposobnosti izpolnjevati že v trenutku poteka roka za prejem ponudb (prijav). A jedro spora med strankama je ravno v zatrjevanju drugega vlagatelja, da je (že) s predloženim certifikatom izkazal naprednejšo (višjo) stopnjo usposobljenosti za varjenje od tiste, ki jo je zahteval naročnik (čemur pa naročnik, kot že pojasnjeno, argumentirano ne ugovarja), zato drugi vlagatelj s pojasnilom družbe Rina, ki ga je priložil k zahtevku za revizijo (torej s pojasnilom institucije, ki je izdala sporni certifikat), v prijavo ni posegel oziroma je s tem dokumentom ni spremenil.

Ker je naročnik v obravnavanem primeru pri prvem vlagatelju z izpodbijano odločitvijo kršil tretji odstavek 90. člena ZJN-3 v povezavi s 6. členom ZJN-3, tekom odločanja o zahtevku za revizijo drugega vlagatelja pa se ni opredelil do njegovih ključnih trditev, s čimer naročnik (za razliko od drugega vlagatelja) ni zmozel trditveno - dokaznega bremena, je Državna revizijska komisija na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN zahtevkoma za revizijo ugodila in razveljavila naročnikovo odločitev, da se ne prizna sposobnosti prvemu vlagatelju ter drugemu vlagatelju, ki je oddal prijavo s tremi gospodarskimi subjekti - V3 d.o.o., Ljubljana-Črnuče, S.A.L.P. S.p.A, Bagnaria Arsa, Italija in T-2 d.o.o., Ljubljana, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o priznanju sposobnosti P/JN/01/2023/PD-SI*« z dne 6. 7. 2023. S tem pa sta postala predloga

drugega vlagatelja za zaslišanje njegovih pooblaščenih predstavnikov in imenovanje ustreznega izvedenca nepotrebna.

Državna revizijska komisija z namenom pravilne izvedbe postopka v razveljavljenem delu naročnika na podlagi tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN napotuje, da v nadaljevanju postopka oddaje predmetnega javnega naročila sprejme eno od odločitev, ki jih predvideva ZJN-3, pri tem pa upošteva ugotovitve Državne revizijske komisije, kot izhajajo iz tega sklepa. Če se bo naročnik odločil za ponovno presojo prijave prvega vlagatelja in skupne prijave drugega vlagatelja, mora preučiti tudi navedbo prvega vlagatelja o tem, da naročnikove zahteve, ki se nanašajo na premere cevi, izpolnjuje s kombinacijo dveh certifikatov podizvajalca IMP d.o.o., Ljubljana (št. 98690/23 in 98691/23), pri drugem vlagatelju pa mora odgovoriti zlasti na vprašanje, ali gre pri spornem certifikatu za nadstandard, ki vključuje tudi zahtevano efuzijsko žarjenje zvarnega mesta pri vsaj 250°C, pri čemer mora v morebitni novi odločitvi o priznanju sposobnosti jasno in izčrpno povzeti vse razloge, na podlagi katerih je ugotavljal dopustnost prijav.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Prvi vlagatelj je v zahtevku za revizijo in v vlogi, s katero se je opredelil do navedb naročnika, zahteval povrnitev stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso (tretji odstavek 70. člena ZPVPJN).

Prvi vlagatelj je v obravnavanem primeru priglasil naslednje stroške: takso v višini 1.000,00 EUR, za sestavo zahtevka za revizijo 9000 točk, za sestavo vloge, s katero se je opredelil do naročnikovih navedb 9000 točk ter 3 % za izdatke. Zahteval je tudi povrnitev 22 % DDV.

Ker je zahtevek za revizijo utemeljen, je prvi vlagatelj, skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN, upravičen do povrnitve potrebnih stroškov postopka pravnega varstva. Državna revizijska komisija je (skladno z Odvetniško tarifo - Uradni list 2/15 s spremembami; v nadaljevanju: OT) vlagatelju kot potrebne priznala naslednje stroške: strošek plačane takse v višini 1.000,00 EUR, strošek odvetniške storitve za sestavo zahtevka za revizijo v višini 9000 točk (prva točka tar. št. 44 OT), kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 6.588,00 EUR, in izdatke v pavšalnem znesku po tretjem odstavku 11. člena OT (in sicer 2 % od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk in 1 % od presežka nad 1.000 točk) v višini 100 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22 % DDV znaša 73,20 EUR.

Državna revizijska komisija pa prvemu vlagatelju ni priznala presežka nad priznanimi stroški za izdatke, saj za takšno priznanje ni podlage v OT. Državna revizijska komisija prvemu vlagatelju tudi ni priznala priglašениh stroškov za sestavo vloge, s katero se je opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo, saj ti v konkretnem primeru niso bili potrebni (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Navedbe v vlogi prvega vlagatelja (z dne 17. 8. 2023) namreč niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako prvemu vlagatelju kot potrebne stroške priznala stroške v višini 7.661,20 EUR, ki mu jih je dolžan povrniti naročnik v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila, pod izvršbo. Višja stroškovna zahteva prvega vlagatelja se zavrne.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 3. točke izreka tega sklepa.

Drugi vlagatelj je priglasil naslednje stroške: takso v višini 1.000,00 EUR, za sestavo zahtevka za revizijo 9000 točk in za sestavo vloge, s katero se je opredelil do naročnikovih navedb 4500 točk. Zahteval je tudi povrnitev 22 % DDV.

Ker je zahtevek za revizijo utemeljen, je drugi vlagatelj, skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN, upravičen do povrnitve potrebnih stroškov postopka pravnega varstva. Državna revizijska komisija je (skladno z OT) drugemu vlagatelju kot potrebne priznala naslednje stroške: strošek plačane takse v višini 1.000,00 EUR in strošek odvetniške storitve za sestavo zahtevka za revizijo v višini 9000 točk (prva točka tar. št. 44 OT), kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 6.588,00 EUR.

Državna revizijska komisija drugemu vlagatelju ni priznala priglašanih stroškov za sestavo vloge, s katero se je opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo, saj ti v konkretnem primeru niso bili potrebni (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Navedbe v vlogi drugega vlagatelja, z dne 18. 8. 2023, namreč niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako drugemu vlagatelju kot potrebne stroške priznala stroške v višini 7.588,00 EUR, ki mu jih je dolžan povrniti naročnik v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila, pod izvršbo. Višja stroškovna zahteva drugega vlagatelja se zavrne.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 4. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper odločitev o zahtevku za revizijo je dovoljen upravni spor. Tožba se vložijo neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali pa se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

predsednik senata:
Andraž Žvan, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- prvi vlagatelj – po pooblaščenju,
- drugi vlagatelj – po pooblaščenju,
- naročnik,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve.

